II. évf. * 20. szám. Ára 10 kor. 1922. május 21.

ÚJ ÉLET

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Szeged, Vásárhelyi-sugárút 2. Megjelenik minden vasárnap reggel.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HETILAP.

Előfizetési ára: Negyedévre . . . . . 120 K Fél „ . . . . . 240 „

TARTALOM: *Incze* Antal: Szefhe; *Csanády* György: Bábakalács, kis regény; *Pásztor* József: Kelet felé; *Szász* Béla: Finn-ugor őslakosság Magyarország területén; Ifj. *Horváth* József: Ébred a falum, vers; *Kovács* Gábor: A cigány muzsikáról; *Reményik* Sándor: Kisasszonynapja március havában, vers; *Szentgyörgyi* Ferenc: Tragédia, novella; *Zete*: Levél; *Cserzy* Mihály: Az öreg Szeged; *Papp* Remig: A síp, novella; *Fetter* Gyula: Dr. Erdélyi László; *Miklós* György: Székely sors, vers; stb.

SZEFHE.

Legyen a tietek minden áldás riadó ősök, kik dobbanó egészségtek megfáradt erejét Hadúr elé vittétek Áldozatra. Harcban, becsületben előljáró Nemzetségfők elől a botokkal, okos Táltosaitok áldozó hitükkel vezettek, kormányoztak, inditottak ezer évnek elébe. Legyen a tietek minden áldás s minden verejtékkel megszolgált termés hulljon elétek, kik áldott ekéi vagytok létünknek. — Sokat fáradt, vékonyabb izmu utódok nagyobb feladatok elején hozzátok megyünk több hit, több egészség, több egyet-akarásért. A jól megültetett fa sokfajta, virága, gyümölcse, rügye, zsenge hajtása lehull ma elétek. Hálát vinni s erőt, békét hozni. Erőt hozni, mely leszögezzen a földbe, mely Ti vagytok s mely forrása, törvénye a fajta életének. A földbe, melyben hajladoz a nagy fa, ahonnan egyedül szórhat életet a hajtás. A földbe, melyben a gyökér van elásva mélyen . . . S egyéb sincs már csak az a gyökér. Viharok, villámok, megfúrták, tördelték a vén fát s az a gyökér minden. De abban a földben az élet lappang, de annak a gyökérnek minden legkisebb vége az életbe fogódzik. S az élet örök, a gyökér élete pedig avval egyidős. Lehullhat egy levél, letörhet egy ág, megroppanhat a törzs, de a föld s a gyökér maga az élet, annak nem árt a vihar, azon nem fog a villám. Belőle vagyunk, abból a földből s jól végzett munka után magunkat adjuk neki. Életünk oka az a föld s annál többet nem adhatunk neki vissza. A munka vége messzi, de közel sok a tenni való s azért a földért a verejték se kár. Hát hulljon a verejték, hát hulljon a vér is, minden cseppjében egy uj mag kél ki, minden uj mag az erdőt sokasitja. S az erdővel nem bir a szél. Mert a föld alatt egymásra lel a sok gyökér, az erős segit a gyenge karján. Nagy összefogódzás az ott lennt, de — *nem enged az erdő a szélnek.* S a vadnak sem. Fennt az ágak hajlanak össze, már a rügy ugy indul, a másik felé tart s sok fiatal testvérág bokorrá fonódik, duvad, fejsze azon át nem halad, azt meg nem tiporja. S ha nem elég a sürü, tövis nő a törzsből, de — *nem enged az erdő a vadnak s fejszének.* Csendben van az erdő, csak ha sötét lesz, beszéli meg a bajokat. Senkise hallja, érti, de levélről-levélre jut a suttogás. A gyökerek csak tudják az erdő beszédét, de hallgatnak. Ők csak jobban összefogóznak, jobban ölelik a földet, mert tudják, hogy azé az élet. A gyökerek állanak, hogy majd mozdulhasson az erdő.

De addig tietek az áldás riadó ősök. Mindegy, hogy hol, mindegy, hogy hogyan, de szálljon felétek a máglya füstje — Róma amfiteatrumából. Aldozat temploma váljék, honnan a gyengeség fertője után az erő friss forrása zúduljon. Bőven, folyam erejével, mert apad a tenger. Frissen, tisztán, soha nem fáradón, mert kis források várják s biztosan vele mennek. Hogy együtt, de annál biztosabban elérjék a — *Tengert.*

Tamás.